

Eddy Merckx, het sportieve hart van Meise

SINT-BRIXIUS-RODE (Meise) – Zondag 6 augustus wordt in Wolvertem voor de tiende keer de finale van de gouden fiets gereden. De tweede lus-trumeditie van deze wielervedstrijd voor nieuwelingen betekent ook de even zo lange aanwezigheid in de gemeente van initiatiefnemer Eddy Merckx. Begin 1979 kocht Eddy immers een grote boerderij in het landelijke Sint-Brixius-Rode, deelgemeente van Meise. Een jaartje later, in maart 1980, waren de verbouwingen beëindigd en kon het bedrijf van start gaan. De grootste wielerkampioen die ons land ooit bezat, heeft er ondertussen al een tiental jaartjes als zakenman op zitten.

In het kleine centrum van Rode, zoals het kortweg wordt genoemd, hoeft men niet ver te zoeken om de Merckx-fabriek te vinden. „Eddy Merckx” prijkt in grote witte letters boven de ingangsdur in de lange bakstenen voorgevel. Zonder die letters zou men enkel een grote, in klassieke vorm en stijl gebouwde Brabantse boerderij herkennen.

Pronkstuk in de showroom is de oranje fiets waarmee Eddy het wereld-uurrekord veroverde. In zijn kantoor staat een vol papieren gestapeld bureau. In de glazen kast achter het bureau tronen de zeven trofeeën van evenveel superprestige-zeges, de trofee van het wereld-uurrekord en die van de eerste Ronde van Frankrijk-overwinning in 1969. Symbolen van een roemrijk verleden.

„Kijk maar niet naar de rommel” verontschuldigt Eddy zich, een hoop paperassen opzij schuivend om plaats te maken voor de koffie die zijn echtgenote Claudine heeft gezet. „Het is vandaag nog maar eens zo druk dat ik amper de tijd heb om mijn administratief werk af te handelen.”

Tiende gouden fiets, tien jaar zakenman in Sint-Brixius-Rode

Op 33-jarige leeftijd stopte Eddy Merckx met wielrennen. Twee jaar later begon zijn carrière als zakenman. Jean Van Hoorbeke, een aannemer uit Meise die samen met Eddy nog bij de liefhebbers fietste, zei ooit: „als hij er mee stopt en naar de koers op TV kijkt en denkt aan vroeger, zal het nog veel pijn doen”. „Het afscheid heeft mij geen pijn gedaan”, weerlegt Eddy. „Ik ben er bewust mee gestopt op het hoogtepunt van mijn wielrennersloopbaan, liever dan een langzame afgang te moeten meemaken. De druk was psychisch te groot geworden. De mensen verwachten dat een kam-

pioen aan de top blijft en verwachten altijd maar meer. En dat is niet vol te houden. Nadat ik er mee stopte, ben ik enkele maanden technisch adviseur geweest van de C & A-ploeg en daarna nam ik gewoon een paar maanden vakantie”.

„De plannen om met een fabriek van koersfietsen te beginnen, bestonden toen al een tijdje. Een zakelijke relatie van mij had hier in Sint-Brixius-Rode een boerderij gekocht met de bedoeling er een manège van te maken. Na een tijdje kocht hij echter een kasteel in Impde en verkoos daarheen te trekken zodat ik deze boerderij van hem kon overnemen. In het voorjaar van 1979 zijn we dan met de verbouwingen begonnen en een jaartje later ging de fabriek open. Ondertussen trok ik naar Italië om „de stiel” te leren”.

„In het begin was het hard en heb ik klappen gekregen. Maar het bedrijf is er elk jaar op vooruitgegaan en momenteel werken hier achten-

dertig mensen onder wie nog vier ex-ploegmaats van mij: Ward Janssens, Georges Pintens, Robert Lelange en Jos Huysmans. Vorig jaar gingen hier zeventienduizend koersfietsen de deur uit. In feite is het enkel de kader die hier gemaakt wordt en die zorgt voor de eigen Eddy Merckx-identiteit. Al de rest zoals banden, versnellingsapparaat en de verschillende onderdelen wordt gekocht bij andere gespecialiseerde firma's. Wie hier nu een fiets wil bestellen, moet al rekenen op een leveringstermijn van vier maanden. We voeren regelmatig uit naar dertien verschillende landen en soms zijn er wel klanten die men niet zo onmiddellijk verwacht. Zo verkochten we koersfietsen aan Burundi en Iran. Heel wat beroemdheden rijden met een Eddy Merckx-fiets: Johnny Halliday, Jacky Ickx, ex-wereldkampioen 500 cc Ricky Johnson, Yvan Lendl en de Spaanse koning Juan Carlos. En koning Boudewijn

schonk ik ooit een fiets maar of hij ermee in de tuin van het koninklijk paleis rondtoert, weet ik niet”.

„Als bedrijf zijn wij mede-sponsor van zes profploegen. Volgens mij is de wielersport één van de beste manieren om als merknaam bekendheid te verwerven zonder andere publiciteit uit het oog te verliezen, natuurlijk.”

Sint-Brixius-Rode is nog een voor een groot deel op landbouw afgesteld dorpje, niet zo ver van de A 12. De erbij horende wijk Eversem daarentegen is veeleer residentieel. Het minst rustig is het er nog in het weekeinde, zeker in de zomer, wanneer honderden bezoekers het dorp met een bezoek vereren... om er een ijskrem te komen eten. Van de parking van de Eddy Merckx-fabriek wordt dan dankbaar gebruik gemaakt. En ook de Merckxen springen regelmatig eens in de „crèmerie” binnen.

„Sedert oktober 1980 wonen wij

hier in Rode”, zegt Eddy, „Kraainem was rustig om te wonen en ideaal voor mij als uitgangspunt om te trainen. Van daar uit was ik onmiddellijk in Waals-Brabant met zijn sterk heuvelachtige wegen. Wij hadden een aangename woning en mijn vrouw Claudine was liever in Kraainem blijven wonen maar we moesten mee met de fabriek. Voor mij maakt dat allemaal niet zoveel uit. Ik ben al tevreden met een bed om te slapen. En onze kinderen zijn hier in feite opgegroeid. Sabrina is negentien en heeft zopas haar eerste jaar universitair onderwijs talen en economie achter de rug. En Axel begint in september aan zijn laatste jaar humaniora in het Mater Deï-instituut in Woluwe. Twee dagen na de gouden fiets-finale, die hij meerdertien, wordt hij zeventien. In Bilzen won hij vorig weekeinde zijn eerste wedstrijd bij de nieuwelingen. Maar of hij verder wil gaan als renner moet hij zelf beslissen. Dat zal afhangen van zijn kwaliteiten. Ik wil in geen geval dat mijn zoon erfelijk belast zou worden omdat hij de naam Merckx draagt.”

„Ik heb hier in Wolvertem en Meise heel wat mensen leren kennen vrienden gemaakt. Ik trek er regelmatig op uit met een groep wielertoeristen, de Eddy Merckx-vrienden, waar ook onze politiekommissaris Frans Van Buggenhout een trouw lid van is. Ook alleen ga ik nog vaak de weg op, hier in de omgeving en tot in de naburige gemeenten. En dan stap ik al eens af bij „Wis in den groenen boomgaard” om iets te drinken. Dat moet ik trouwens één dezer dagen eens doen want het is al een tijdje geleden en ze zal niet goed gezind zijn”.

„Elk jaar gaan we ook met een aantal vrienden, ex-leden van de zogenaamde „bruine garde”, op fietsvakantie. Met mannen als Ser-cu, Vic Van Schil, Spruyt en anderen. Dit jaar was dat in het zuiden van Frankrijk en we waren ook al in Andalouzië en tweemaal in Corsica.”

„Dit jaar heb ik er al vijftienduizend kilometer opzitten maar als zakenman ben ik wel verplicht om aan sport te doen”, zegt Eddy al glimla-

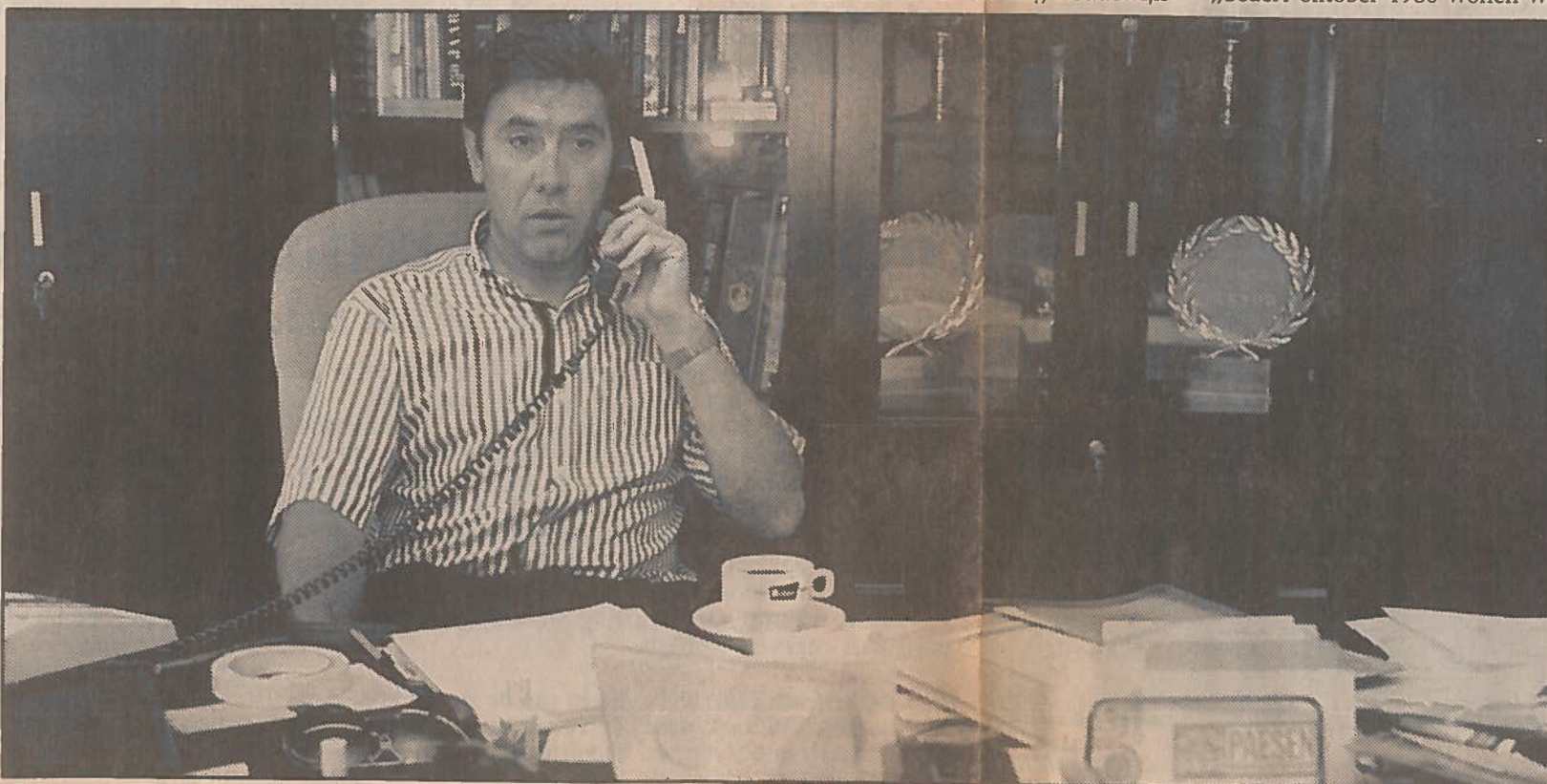
chend de hand op zijn buik houdend. „Sommige dagen heb ik wel twee zakenetentjes te verwerken en dat laat sporen na”.

Eddy Merckx is nog steeds een begeistert sportman. Hij praat nog altijd met hetzelfde enthousiasme over de wielersport. Velen, vooral jongeren, komen bij hem om goeie raad. Tijdens het gesprek belt onder meer zijn vriend Paul Van Himst op om een raadgeving voor zijn zoon Frank, pas profwielrenner geworden. „Laat hem maar een criterium meerijden”, zegt Eddy. „Dat is altijd goed om de benen los te rijden”. Eddy is ook nog altijd erg populair. Zijn supporters zijn hem niet vergeten en ook de jongeren kennen hem. Handtekeningen, foto's, handdrukken, hij is het allemaal gewoon.

„Populariteit en bekend zijn is iets waar je mee leert leven. Het hoort erbij en men moet altijd vriendelijk en geduldig trachten te zijn. Ook in de zakenwereld blijft dat belangrijk. Hoeveel handtekeningen ik ooit gegeven heb of hoeveel foto's er van mij gemaakt zijn, is onmogelijk te raden. Eén keer is men te ver gegaan. Een fotograaf kieke mij in Milaan in de kleedkamer in een niet al te geklede positie en de foto verscheen later in een soort roddelblad met allerlei insinuerende commentaar. Ik heb die man een proces aangedaan. Dat kostte mij honderdduizend frank maar ik heb het dan toch gewonnen. Gelukkig was dat een uitzondering. Populair zijn heeft ook zijn voordelen. Ik vlieg bij voorbeeld vaak en als ik op de luchthaven kom, zijn er altijd nog fans van mij bij het luchthavenpersoneel en Sabena die me spontaan te hulp komen.”

Eddy blijft zich nauw betrokken voelen bij alles wat met fietsen te maken heeft. Over de malaise in de Belgische wielersport zegt hij: „Onze Belgische renners zijn verwend. Er zijn in ons land te veel wedstrijden en de renners winnen te gemakkelijk. Ze rijden zo veel en niet volgens een bepaald schema dat de meesten leeggereden zijn tegen dat ze prof worden.”

Gilbert ROELS

De wielerkampioen is in Sint-Brixius-Rode een succesvol zakenman geworden.

(Foto DMR)